

Opis kuratorski

Czy w obecnej sytuacji pandemii nadal odczuwamy potrzebę pielęgnowania więzi i inicjowania zmian w dialogu człowieka z otaczającą go przestrzenią? To pytanie o autentyczność życia, o znaczenie miejsc i ich unikalność, o wartość relacji międzyludzkich, o ich prawdziwość i bezpośredniość.

Świat, w którym żyjemy nie przestaje nas zaskakiwać biegiem zdarzeń, zmianą kierunków i różnorodnością postaw. Rzeczywistość wydaje się być niezmienna w swojej zmienności. Rośnie liczba pytań bez odpowiedzi, a to, co wydawało się być stabilne, właśnie zostało zachwiane.

Czy jesteśmy gotowi na nowe niespodzianki? Jak w czasie chaosu i niepewności znaleźć bezpieczną przystań dla harmonii, bezpieczeństwa, otwartości czy pogłębiania więzi?

Projekty „Wyspy M8” są próbą znalezienia odpowiedzi na powyższe pytania, podjętą przez młodych projektantów – studentów I roku studiów magisterskich na kierunku Architektura Wnętrz, Wydziału Architektury i Wzornictwa Politechniki Koszalińskiej. Celem przedsięwzięcia stała się przestrzeń dedykowana studentom, adekwatna do ich oczekiwań i potrzeb. „Wyspa” rozumiana jako wspólne miejsce kontaktu, spotkania, bycia razem. Punktem wyjścia było znalezienie odpowiedzi na podstawowe pytania: Jak funkcjonować w przestrzeni wspólnej? Jak zaprojektować strefę, miejsce czy obiekt sprzyjające wzajemnej bliskości, współpracy i interakcji?

Wyspa M8. Solidarni w przestrzeni

Autorzy: Izabela Osiak, Justyna Kolka, Ilona Śniady, Paulina Misztal, Maciej Powoźński, Milena Kapuścińska, Eliza Szulc, Monika Pałac, Karolina Jereczek, Anita Galla, Katarzyna Żaczek, Daria Prączyńska

„Wyspa M8”, jako obiekt-miejsce, zaistniała w przestrzeni budynku Wydziału Architektury i Wzornictwa Politechniki Koszalińskiej. Wspólny projekt będący rezultatem solidarnej współpracy studentów, pedagogów i specjalistów technicznych połączył serca i stał się platformą zintegrowanego działania.

Koncepcja projektowa „6Open” autorstwa Izabeli Osiak o znamionach struktury szkieletowej obejmuje dwie strefy pracy z laptopem, strefę pracy grupowej, odpoczynku, posiłku oraz strefę przechowywania. Każda ze zdefiniowanych stref przekazana została do opracowania zespołom studentów przy technicznym wsparciu specjalistów z Zespołu Laboratoriów. Prototyp powstawał przez pięć miesięcy pod kierunkiem dr hab. Katarzyny Radeckiej prof. PK.

Industrialny charakter „wyspy” podyktowany specyfiką otoczenia, jest zgodny z zasadą *less is more* wypromowaną przez mistrza minimalizmu, dyrektora przedwojennego Bauhausu – Ludwiga Miesa van der Rohe. Ów twórca modernizmu „wyznawał” przestrzeń uniwersalną, której wyzwolenie możliwe jest przez stosowanie szkieletów ze stali. Studenci mają okazję zbadać tę tezę w zastosowaniu do wielofunkcyjnego obiektu/ mebla.

Młodzi twórcy z entuzjazmem zaangażowali się w kreowanie własnej przestrzeni poszukując jej unikalnego charakteru związanego z tożsamością miejsca, czasem i przeznaczeniem.

W trakcie współpracy twórcy mieli możliwość wzajemnie wymieniać myśli, poznawać się bliżej, doświadczać tego, jak bardzo się uzupełniają oraz dzielić radość i satysfakcję z realizacji przestrzeni, w której będą mogli odtąd codziennie przebywać.

